

Olette monet tottuneet kirkossa siihen, että uuden jumalanpalvelusjärjestyksen mukaan sanotaan: tämä on pyhä evankeliumi, kiitos sinulle Kristus. Voidaan laulaa myös Hallelujaa. Nyt evankeliumi kuitenkin päättyy niin vavahduttavasti, että oikealta tuntuu laulaa: Herra armahda meitä, Kristus armahda meitä, Herra armahda meitä. Kristuksen kuninkuuden sunnuntai ei päästä meitä helpolla.

Kahteen joukkoon jakaminen järkyttää, tuntuu lähes julmalta. Näinkö Sinä Jumala kohtaat aikojen lopussa luomasi ihmiset, joita Poikasi suurella rakkaudella ja hellyydellä kohtasi? Kristuksen kuninkuuden sunnuntain ankaruus hiukan uutta näkökulmaa erään raamatuntutkijan ehdotus, jonka mukaan uskontunnustuksemme kohta "on tuleva tuomitsemaan eläviä ja kuolleita "voitaisiin" sanoa myös toisin: on tuleva jakamaan oikeutta eläville ja kuolleille.

Aika monen mielessä lienee käynyt mustia ajatuksia, kun historiasta saanut lukea ja kuulla vaikkapa Hitlerin, Stalinin, Idi Aminin ja monen muun hirvittäviä asioita määränneen diktaattorin teoista tai ihmisistä, joiden julmuus ei ole sulanut edes lapsen kasvojen edessä. Totuuden on tultava ilmi, tili on tehtävä. Monen kansan historiasta virtaa pitkä viattomien verivirta, joka huutaa oikeutta taivaalta. Näistä näköaloista katsoo minua lohdutus päivän evankeliumista. Kaikki poljetut nousevat kerran osaansa. Olenkin kirjoittanut tästä unelmasta virren." Sorretut, vainotut, kärsineet, kidutetut, nyt juhlavieraaksi on kotiin kutsuttu. Kukaan ei pelkää, ei näe nälkää, ei näänny janoisena matkalla. Oikeus ja rauha riemuitsevat juhlassa." Nyt koittaa oikeus. Nyt polvillemme parahtaa uusi tuomiopäivän virsi.

Niin, se olisi ihmeellinen toivo. Mutta sitten tuleekin vaikeita asioita. Entä me? Entä minä? Kun evankeliumia tutkii, yllättyy monella tapaa. Siinä ei puhuta kauheista rikoksista, ei julkisyntisestä elämästä, vaan laiminlyönnistä. Herra milloin me näimme sinut nälkäisenä, alastomana, kodittomia, sairaana tai vankeudessa? Herra milloin? Ei myöskään puhuta uskosta syntimme sovittaneen Kristuksen armoon pelastuksemme perustana. Peili on asetettu eteemme, ei helpota sekään, että kärsivän lähimmäisen rinnalle asettuneet eivät edes tiedä tekevänsä hyviä, armollisia ja rakastavia tekoja.

Mahdoton yhtälö. Voivatko oikeudenmukaisuus ja armo koskaan kohdata toisiaan? Tässä se nyt on, uskomme suurin salaisuus ja ihme, jota ei saarnoilla ja järjen pohdinnoilla koskaan voi tyhjäksi selittää. Oikeudenmukaisuuden vaakapuu ja armon pystypuu leikkaavat toisensa Kristuksen ristissä. Sitä emme voi ymmärtää, mutta siitä voimme elää,

Miten se katekismus sanoikaan: Kun Jumala Kristuksessa antaa meille synnit anteeksi, hän synnyttää meissä uuden elämän. Hän vahvistaa uskomme ja lisää rakkauttamme lähimmäisiin. Meidän ei tarvitse olla toivottomia, vaikka löydämme itsestämme epäuskoa ja pahuutta.

Evankeliumi vain muistuttaa, kun etsimme Kristusta, hän katsoo meitä kohtaamista ikävöivien katseessa. " Jumala siis toimii siellä missä ihminen on elämänsä kuormien alla joutunut olemassaolonsa ääri rajoille, viimeisille rannoille. Siellä hän asuu." (Jaakko Helenius)

Tuomion salaisuus jää, sen valtaa ei ole annettu kenellekään meistä. Mutta tuomiosunnuntaista tulee armon sunnuntai, kun tänäkin päivänä saa julistaa: Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainoan Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän.